

Diversitet

Här bör du inte korsa väg för någon som har bråttom. I Stockholm ser vi allvarligt på sådana som inte har ett syfte. Hur ter sig deras dagar egentligen? De måste ju vara syfteslösa. Skaffa dig utbildning, orientera dig, skaffa jobb, botanisera dig, skaffa bostad, rota dig. Du har företräde i kollektivtrafiken, för du har ett syfte; du ska någonstans där du kan validera hela din klättring upp för karriärstegen. Du är någon; du är din karriär.

Stunden jag har nu. Står och inväntar tunnelbanan, tiden passerar likt de metall-ormar som slingrar sig under Stockholms gator. Tankar som tåg är ändå en ganska så bra metafor. Det är en konkret bild av något abstrakt.

Sitter på en lång bänk framför spåret vid Mariatorget. För att fördriva tiden innan tunnelbanan skulle gå, tog jag mig in på Ica, snett över gatan från ingången till tunnelbanan. Köpte popcorn och två hälsobars. Har någon form av sund/osund tanke om att vara lite mer medveten om vad jag stoppar i mig, inte äta så mycket onyttigt. I förlängningen vill jag känna mig piggare, bli mer aktiv, bli mer glad, bli mer jag från ett påklistrat samhällsberättigat perspektiv.

Sätter press och skapar ännu mer depression av att inte klara pressen, stressen; "livet".

Som om livet jag håller ska vara någon slags profetia som ska slå in. Varför måste allt ha ett syfte? - den frågan skulle jag vilja resa tillbaka i tiden och ställa till alla norm-sättare.

Är trött på rutigt, blir yr av randigt. Tycker inte om spetsigt, blir arg av mönstrat. Ge mig en bakgrund som låter mina ögon vila från känslomässiga intryck, vill ha harmoni. Vill vilja saker, vill se på saker utan att tvingas titta.

Jag förstår inte de som studerar för att ingå alla dessa strukturella krav. Att vantrivas på en arbetsplats månad efter månad för att stämpla ut en lön och några veckors semester.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Francesfreidemarkfreidemarkfrances med Poeter.se id #70219 innehar upphovsrätten